

[Inge Krogh]

kendt gennem spørgsmålet, hvem oplysningerne kom fra, men lederen havde altså erfaret det og kaldte vedkommende underordnede tjenestemand ind til sig. Han fik altså en reprimande. Om det bliver til mere, ved jeg ikke. Men det fik mig til at tænke på, at hvis en leder af en institution ikke ønsker at bringe nogle mangler frem, så vil den oplysning måske kunne mangle i den politiske beslutningsproces.

Knud Lind (FP):

Inden for etaterne rækker de offentligt ansattes yringsfrihed ikke ret langt – slet ikke, hvis de vover at kritisere den etat, hvor de selv er ansat, og slet ikke, hvis de kritiserer sagsbehandlingen eller ledende personers sagsbehandling.

Jeg vil give et helt konkret eksempel på dette. Som medlem af Fladså kommunalbestyrelse satte jeg spørgsmålstegn ved, om en bankdirektør kunne sidde som medlem af et erhvervsmæssigt anpartsselskab i strid med bank- og sparekasseloven, og nævnte i den forbindelse den manglende politimæssige efterforskning. Spørgsmålet blev rejst af mig i en kommunalbestyrelse som politiker, men min kritik af efterforskningen fra Næstved politis side fik den daværende politimester i Næstved til at opfordre politimesteren i Køge, der var mit tjenestested, til at rejse en disciplinærsag.

Klagen blev journaliseret den 1. maj og den 10. juni under disciplinærsager, og man skrev i rubrikken: »Besværligheder i Næstved«. Hr. Orla Møller, den daværende justitsminister, besvarede min senere klage og skrev den 5. november 1975 som svar på klagen over forsøget på via tjenestemandens loven at lukke munden på undertegnede, at der ikke verserer eller har verseret en disciplinærsag. Uagtet den var journaliseret m.v., havde den altså ikke eksisteret. Man opdagede, at man var gået for langt.

Det pudsige i sagen er, at jeg et års tid senere kunne høre en kollega inde hos rigspolitichefen fortælle om, hvordan han havde siddet og moret sig over denne pudsige sag. Den var nemlig lagt ved mine sagsakter inde hos rigspolitichefen, uagtet der selvfølgelig ikke eksisterede nogen disciplinærsag. Det kunne være, at justitsministeren måske, når

justitsministeren var på besøg inde på politigården, kunne få sagen at se.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal takke for debatten, takke for den interesse, der har været vist for forslaget fra ordførernes side. Det tager jeg som tegn på, at vi stadig væk i dette ting anser spørgsmålet om de offentligt ansattes yringsfrihed for at være en sag, vi skal beskæftige os alvorligt med.

Jeg kan ikke udvide takken til også at gælde en tak for opslutning bag forslaget, idet jeg hos ordførerne har opfattet en udbredt betænkelighed ved, om det er muligt at lave en yringsfrihedslov som den, vi foreslår.

Jeg kan godt forstå betænkelighederne, det være sagt med det samme, og vi har også drøftet meget i socialistisk folkeparti, om det var muligt at lave en speciel yringsfrihedslov. Jeg ved godt, at den svenske sekretesslag omfatter 129 paragraffer og nok ikke engang er rigtig dækkende endda. Vi ved altså, at det er et svært område, vi bevæger os ind på. Vi synes alligevel, vi ville forsøge, om vi kunne få tilslutning til det, selv om vi godt vidste, at der i givet fald lå et stort arbejde forude, når en sådan lov skulle udformes.

Det har selvfølgelig været et af udgangspunkterne for os, at vi har haft Bent Christensens responsum liggende som materiale her i folketinget efterhånden i et par år. Det er jo rigtigt, som fru Agnete Laustsen siger, at Bent Christensen ikke mener, det er nogen enkel og nem sag at lave en lovgivning på dette område, og fraråder det ud fra nogle af de samme vurderinger som dem, både justitsministeren og nogle af ordførerne har gjort sig til talsmand for, nemlig at man kan komme til at lægge for stramme regler.

Vi skriver i bemærkningerne til forslaget, at man f.eks. kunne tænke sig en lovgivning udformet i tilknytning til lov om offentlighed i forvaltningen eller offentlighedsloven i det hele taget. Jeg er glad for, at dette forslag nu i hvert fald bliver førstebehandlet og kommer til at ligge i udvalg, og at vi måske kan lave en beretning fra retsudvalget på baggrund af det, fordi der måske er nogle af de overvejelser, vi når frem til, der kan indgå i det arbejde, der foregår i justitsministeriet i øjeblikket med offentlighedsloven og loven om offentlighed i forvaltningen. Tingene